១១~រឿង សុតានទន្សាយ

(ពាក្យកាព្យបទបណ្ណកគតិ)

នេះនឹងស្រដីពីសព្វប្រាំនៃហោងណាភេមាន់ អក ខ្លា និងទន្សាយទាំងប្រាំនាក់ ។ គិតគ្នាធ្វើផ្ទះនឹងបានប្រើប្រាស់ទុកដាក់គ្រាន់បានសំណាក់ នឹងបានគិតការតទៅ ។ ខ្លាថា បើចោះព្រមគ្នា ចំពោះឥឡូវយើងទៅច្រូតស្បូវរួចហើយសឹមយើងគិតសង់ ។ គិតស្រេច ហើយណាបបួលគ្នីគ្នាដើរត្រង់ពុំហ៊ានបង្អង់ ពុំបានឈប់ឈរឡើយណា ។ ដើរទៅដល់ ព្រៃគយគន់រំពៃព្រឹក្សា ឃើញវាលស្បូវនេះហើយគេហៅស្បូវល្អ ។ដល់បោះជំរំនិយាយ គ្នាជុំមាត់កថា នេះស្បូវល្អយើងរកទៅទៀតក្រែងគ្មាន ។ យើងច្រូតរៀងអោយ ទោះក្រ ទោះងាយគង់បានទៅទៀត ក្រែងគ្មានពុំបានប្រទះស្បូវល្អ ។ គេថា ឥឡូវអោយអ្នក ណានៅដាំស្លយើងនឹងទៅរកច្រូតស្បូវរួចមកស៊ីបាយ ។ អកឆ្លាស់ឆ្លើយថាចង់អោយបង ខ្លានៅអាយចាំដៃរៀបបាយរៀបស្លដណ្តាំអោយស្រេច ។ ថាហើយនាំគ្នាដើរម្នីម្នារំពេច ដល់ទៅព្រៃស្រេចទន្សាយថាគ្នាយើងអើយ ។ យើងច្រូតនៅនេះទៅឆ្ងាយម្តេចម្ល៉េះអ្នក អើយស្បូវច្រើនម្ល៉េះហើយនេះឯងហៅស្បូវល្អណាស់ ។

ភេ អក និងមាន់ព្រមគ្នារួសរាន់រហ័សច្រូតស្បូវឆាប់ណាស់ តែមាន់ និងអក នូវ ភេ ។ រីឯទន្សាយរកកលនាយអាយវេះវេរភៀស ប្រាប់ទៅគេថាខ្ញុំអើយ គ្នាឈឺពោះ ។ តែវាធ្វើកលកិច្ចដោយយោបល់វានោះវាថាឈឺពោះ តែវាចង់ទៅមើលខ្លា ។ វាដើរ ឆ្វៀតឈ្លបតិចៗ លបៗ ម្នីម្នាជួបប្រទះខ្លាលោតចាប់ឯក្តាន់នោះបាន ។ ក៏ឃើញជាក់មិញ រត់ទៅឃ្លាតខ្លាញ់ដោយដានដៃឱបខ្លួនប្រាណ វាធ្វើជាគ្រុនញញ័រ ។ ដៃមួយស្ទាបពោះវា ដើរទៅនោះ ទទ័រ ញញីញញ័រ វាធ្វើអោយគេជឿមោហ ។ ភេមាន់អកឃើញនឹងមក អឹងកង ហើយជេររំពងចោរម្តេចអាព្រងើយ ។ មិនរកច្រូតស្បូវ ម្តេចអាលេងនៅ កន្តើយឱបដៃព្រងើយដើរលេងសព្វព្រៃព្រឹក្សា ។ ទន្សាយឆ្លាស់ឆ្លើយថាឱអ្នកអើយអស់

គ្នាកុំអាលផ្តាសា ចាំខ្ញុំដំណាលប្រាប់អ្នក ។ អ្នកអើយខ្ញុំគ្រុនស្ទើរស្លាប់បំប្រុនញ័រញាក់ពោះ ខ្ញុំឈឺចាប់ដោតឈឺចុកផ្ទៃខ្ញុំផង ។ វាឈឺពោះខ្មាញ់ដូចគេត្របាញ់ណាស់ហោងអាសូរខ្ញុំផង ខ្ញុំមិនមានពុតទេណា ។

ភេមាន់ដូចអកឮវាប្រាប់មកសោះសាមិនស្រដីទៅវិញទៅមកឡើយនៃ ។ ច្រូតស្បូវតិចទៅទន្សាយនោះស្រដីថា ទុំអើយទុំដល់យើងនឹងទៅល្ងាចណា ។ យើងបានត្រីសាច់សំរាប់សំរេចភោជនាគ្រាន់បរិភោគក្តានោះ មានឬទេអកអើយ ។ ទន្សាយថាបើដោយយាមអញមើលជាត្រើយដល់ទៅល្ងាចហើយប្រាកដជាមានលាភជ័យ ។ ភេមាន់អកខ្លា បើថ្មោះលងអាទាយនៃអោយប្រាកដក្រៃឥឡូវនេះលងមើលអា ។ ទន្សាយឆ្លាស់ឆ្លើយថា អោយអ្នកអើយគ្រប់គ្នាដល់យើងទៅណាប្រាកដជាបានសាច់ក្តាន់ ។ បើអញទាយត្រូវប្រាកដថ្មោះកូវជាក់ស្បាន់ថា បានសាច់ក្តាន់អស់អ្នកកុំស៊ីឡើយណាំ ។ ភេមាន់អកខ្មី អើនៃទុំយើងប្រាកដមិនស៊ីណាំ យើងអោយតែអាស៊ីហោង ។ លុះល្ងាចនាំគ្នាដើរមកម្ទីម្នាត្រសងដល់ដៃហោកយហោងហើយដណ្តឹងទៅបងខ្លា ។ ថានៃអ្នកបងអ្នកបានអ្វីហោងជាអាហារបរិភោគក្តាខ្លះទេឬគ្មានឡើយនៃ ។

ខ្លាឆ្លើយប្រាប់មកថា អញទៅរកក្នុងព្រៃ បានក្តាន់មួយវៃយកមកចំអិនហើយណាំ ។ ទន្សាយស្តាប់ជាក់ថាវើយអស់អ្នកគ្រប់គ្នាមែនដូច្នេះណា ថាឯងមិនស៊ីឡើយហោង ។ ឥឡូវមែនហើយឯងកុំស៊ីឡើយជាម្តងសាច់នោះឯងហោង អញស៊ីតែនឹងបងខ្លា ។ ភេមាន់អកនោះស្តាប់ហើយទ្រគោះសោះសាជេថា ប៉ៃអាជកទងខូចក្រៃលែង ។ ថ្វីបើយើងស៊ី យើងមិនស៊ីជូនឯងអាកុហកខូចឯង រកតែកំភូតមាយា ។ វីអ្នកទាំងប្រាំបរិភោគហើយនាំគ្នីគ្នាដេក លុះព្រឹកណាហើយមកគិតគ្នាទៀតនៃ ។ ថ្ងៃនេះយើងចង់អោយភេនៅរង់ចាំដៃ យើងទាំងបួននៃនឹងទៅច្រូតពីព្រឹកហោង ។ គិតស្រេចហើយណានាំគ្នាយាត្រាជាម្តងដល់ព្រៃស្បូវហោងច្រូតទ្រហឹងរីវរ ។ ភេនៅចាំដៃទៅមុជចាប់ត្រីខៗ បានឆ្តោមកស្ល រង់ចាំអស់គ្នាច្រូតស្បូវ ។ ទន្សាយនោះណាច្រូតបានតិចវាវេះទៅលបមើលភេកូវឃើញភេចាប់បានឆ្តោជាក់ ។ ឃើញហើយវិលទៅខ្លាអកមាន់នៅភ្ញាក់អាចោរអប្បលក្ខណ៍អាខូចទៅឯណា ។ ទន្សាយឆ្លាស់ឆ្លើយដូចពីដើមឡើយសោះសាអស់ត្រង់នេះណា ដូចយើងស្រដីមុនហើយ ។ ត្រង់ចេះហោរាដូចពីមុនណាអ្នកអើយពុតមិនបាក់ឡើយ ត្រង់វេះត្រង់វេមិនបាត់ ។ ច្រូតលុះល្ងាចអ្នកចាំដៃ បានម្ហូបចំណីឬទេនោះ ទើបឯភេប្រាប់មកថាបានត្រីឆ្តោ ។ ទន្សាយស្តាប់ជាក់ហើយថាអស់អ្នកកោតហោរាអញរាប់ដៃក៏ឥឡូវប្រាកដមែនណា ។ អស់នេះយើងបានស្រដីមែនមានមកប្រាកដពីដើមណាដំណើរសឹងដូចគ្នាហោង ។ អស់អ្នកទាំងប្រាំស៊ីបាយហើយនាំគ្នាផងដេកដល់ព្រឹកហោងមកគិតនឹងគ្នាទៀតនៃ ។ ថ្ងៃនេះយើងអោយមកអកគយនៅដៃ អស់យើងទៅព្រៃទាំងបួននាក់នោះហោងណា ។

គិតហើយលេលាដើរទៅម្ទីម្នាសោះសា ដល់ស្បូវច្រូតណាដល់តិចទន្សាយវេះផ្លាប់ ។ ក្រោយនោះបងអកគាត់ទៅសំកុកចាំចាប់ត្រីប្រា បានខ្វាប់រួចហើយទើបយកមកស្ល ។ ទន្សាយឆ្មៀតឈ្លបដើរមកលលបដកកមើលជាក់ ហើយក៏លេលាទៅវិញជាម្តង ។ ដំណើរនេះខ្លីដូចយើងស្រដីដើមហោងពុតណាស់កន្លងត្រង់ហោរនោះដូចដើមណា ។ លុះល្ងាចលេលាដើរមកម្ទីម្នាសោះសាដណ្តឹងអកថា អ្នកតែងចាំដៃនោះហោង ។ បងអើយបងអកឥឡូវយើងមកជាម្តងបងបានអ្វីហោងគ្រាន់ស៊ីជាម្ហូបឬទេ ។ អកឆ្លាស់ឆ្លើយប្រាប់ទៅគេឆាប់ៗ ថាទេ ខ្លាចក្រៃងតែគេនៅពុំដូចអកនេះហោង ។ ឥឡូវអញបាន់ប្រាមួយមកមានជាម្តងចំអិនហើយហោងទុកអោយអ្នករាល់គ្នា ។ ទន្សាយស្តាប់ជាក់ថាឱអស់អ្នករាល់គ្នា អញទាយនេះណាំ ថាបានត្រីប្រាស៊ីហោង ដំណើរទន្សាយពុតខូចវាយមាយកន្លង ដូចពីដើមហោងរៀងរាបមកនោះឯងណាំ ។

ថ្ងៃនេះឯងនៃឲ្យមាន់ចាំដៃនោះហោងយើងទាំងបួនផងទៅរកច្រូតស្បូវហោងណាំ ។ ច្រូតបន្តិចទៅទន្សាយនោះកូវលេលាវេះបាត់ ហើយណាមកឈ្លបចាំមើលមាន់ហោង ។ រីឯមាន់នោះគិតថប់ក្នុងពោះកន្លង គេចាំដៃផងគេបានសាច់ស៊ីហោងណាំ ។ ឥឡូវនេះអញមានតែពងអញជាអាហារបរិភោគ ទុកអោយអស់គេស៊ីផង ។ គិតហើយមាន់ពងធ្លាក់ចេញថ្លាត់ជាម្តងយកមកស្ងោរហោងទុកអោយអស់អ្នករាល់គ្នា ។ ទន្សាយ

ឆ្មៀតឈ្លបប្រួញខ្លួនលលបមើលណា៎ ។ ដំណើរនេះហោងអស់ទាំងអ្នកផងគ្រប់គ្នាដឹងអស់ពុតវាអាខូចកុហកវេះហោង ។ លុះល្ងាចនោះកូវអស់អ្នកច្រូតស្បូវជាម្ដងលេលាមកហោង ដល់ហើយដណ្ដឹងមាន់ថា ។ ថាវ៉ឺយបងមាន់បានធ្វើនោះគ្រាន់ស៊ីជាអាហារភោជនាខ្លះទេ ឬ គ្មានឡើយហោង ។ មាន់ថា អញបានពងស្ងោរនៅក្រានជាម្ដងអ្នកកុំគិតហោងត្រង់ម្ហូបនោះឯងឡើយណា៎ ។ ទន្សាយស្ដាប់ជាក់ថាអោយអស់អ្នកគ្រប់គ្នាហោង អញនុតណា៎ប្រាកដដូចអញថាហោង ។ ដំណើរទន្សាយពុតខូចរាយមាយកន្លងពុំលែងជាម្ដង ដូចយើងស្រដីដើមណា៎ ។ អស់អ្នកទាំងប្រាំស៊ីបាយរួច នាំគ្នីគ្នាទៅរកច្រូតស្បូវអឹងកង ។ ថ្ងៃនេះឯងនៃទន្សាយចាំដែរវិញម្ដងយើងបួននាក់ផងនេះទៅច្រូតស្បូវហោងណា៎ ។ គិតស្រេចហើយដើរ ទន្សាយនោះកូវវាថា ទុក្ខក្រៃមហិមាព្រួយចិត្តនឹងខ្លួនពេកក្រៃ ។ នឹងរកអ្វីគ្រាន់ជាភោជនាចំណី សង្វាតចាំដែររកអ្វីជាម្ហូបគ្មានឡើយ ។ ទន្សាយគិតឆ្ងល់នឹកទៅមិនយល់សោះឡើយថា ឱអញអើយអញបានអ្វីជាម្ហូបណា៎ ។ បើច្នោះអញល្បងធ្វើតាមទំនងបងខ្លាលបចាប់ក្ដាន់ណា៎គ្រាន់បាននឹងយកមកស្ល ។ ទន្សាយគិតច្នោះដើរទៅពួនឆ្មោះធ្វើកលិបជាក់ល្អប៉ុនបំងលបមើលទៅក្ដាន់ ។ ពួនបន្តិចទៅឃើញសត្វនោះកូវជាក់ស្បាន់ពានលើសត្វក្ដាន់ទន្សាយរឹងព្រួយអាត្មា ។ ក្ដាន់ដើរជិតមកទន្សាយចាប់យកសោះសា ក្ដាន់ថាវ៉ែធណាទន្សាយនោះដូចផ្កាប់មុខ ។ ទន្សាយដោះឡើងធ្វើមុខស្រមើងពព្រក់មើលមុខអាក្រក់ហើយលាន់មាត់ឯងថា អុះអញម្ដងនេះណាស្លាប់បង់អាសាខ្លួននោះឈឺចាក់ពោះពុងវាខ្លោចវាផ្សាពេកក្រៃ ។ ឆ្អឹងឆ្អែងស្ទើរបាក់ខ្ទាំក្រំញ័រញាក់ណាស់នៃឈឺពោះឈឺផ្ទៃឈឺសព្វសរសៃពេកណា ។ ទន្សាយកំហូចចំណោះប៉ិលប៉ូចខ្លួនវាអាចោរប៉ៃអាខ្លួនប៉ុនកដៃចាប់ក្ដាន់ ។ រួចពីនោះទៅ ទន្សាយនោះកូវកាន់តែគិតរន្ធាន់ព្រួយចិត្តក្រែងគ្មានម្ហូបស៊ី ។ ទន្សាយនោះកូវធ្វើមុខកញ្ចូវម្នាមីធ្វើត្រាប់ភេរីទៅរកមុជទឹកគយរ ។ មុជដល់ទៅដីលោចាប់បានត្រីសាខរ ត្រីនាំវិវរជ្រមុជទៅយូរពេកក្រៃ ។ ថប់ហើយលែងត្រីស្ទើរដាច់ខ្យល់ឥឡូវនៃភ្នែកនោះសក្រៃ ហាក់ដូចជាមុខខ្មោចណា ។ ឡើងមកក្រញោនធ្វើខ្លួន កំប្រោនដូចស្វាមុខមាត់ជ្រីវណារុងាញញ័រជើងដៃ ។

អង្គុយយូរទៅមានកំលាំងកូវហើយនៃព្រួយចិត្តពេកក្រៃ ត្បិតតែមិនបានម្ហូបហោង ។ អស់គេនោះណាគេនៅបានអាហារផង ស៊ីមិនអស់ហោងវាខូចតែអញពេកណា ។ អះបើដូច្នោះ អញនឹកទៅទៀតមិញសោះសា ត្រាប់បងអកណាខ្លាចក្រែងបានដូចអកធ្វើ ។ គិតដូច្នោះហើយដើរទៅកន្ទើយ រកឈើឡើងសំកុកលើដូចអកនោះឯងហោងណា ។ ត្រីពង្វៀកប្រូងទន្សាយលោតតួងសោះសា ចាប់បានហើយណាត្រីវារត់ទៀតហោង ។ យូរទៅបន្តិចវាថប់ស្ទើរដាច់ខ្យល់ផងលែងត្រីជាម្ដងឡើងទៅអង្គុយមាត់ច្រាំង ។ ភ្នែកវាសល្អក់ មើលមុខអាក្រក់ស្រឡាំងកាំងសម្បុរសស្លាំង ហាក់ដូចជាមុខខ្មោចព្រាយ ។ ហើយរងារញ័រទទីទទ័រអង្គកាយញ័រអស់សព្វផ្សាយរណ្ដំទាំងធ្មេញប៉ប៉ាប់ ។ ឱអញអេញអើយម្ដងនេះមិនស្ទើរស្លាប់បើស្លាប់អោយឆាប់កុំអោយលំបាកច្នេះនៃ ។ ពីនេះតទៅទន្សាយនោះកូវប្រែវៃគិតនៃ បើច្នោះអញត្រាប់មាន់ណា ។ គិតហើយទៅយកឆ្នាំងសម្លមកម្ចីម្ដាយកមកហើយណាទើបរៀបខ្លួនរៀបប្រាណ ។ វាយកឆ្នាំងមកប្រឹងដុះបញ្ច្រាកឆ្នាំង បានកន្លងមែនមានយកទៅចំអិនភោជនា ។ ចំអិនរួចស្រេចហើយ វាក្រឡាច់ម្ចីម្ដាដេកធ្វើដូចជាគ្រុនញាក់ញញីញញ័រ ។ អស់អ្នកច្រូតស្បូវលុះល្ងាចមកកូវទទ័រ ដណ្ដឹងញញ័រថាវ៉ឺអើយបងទន្សាយ ។

ឯងបានអ្វីជាម្ហូបភោជនាស៊ីបាយរឺឯងទន្សាយធ្វើជាញ័រមាត់ឆ្លើយវៃ ។ ថាឱអ្នកអើយខ្ញុំនេះគ្រុនហើយណាស់នៃស្ទើរស្លាប់ពេកក្រៃ ខ្ញុំមិនបានម្ហូបអ្វីឡើយ ។ ខ្ញុំខំស្ងោរអាំងប្រហុកនៅឆ្នាំងអ្នកអើយឆ្អិនរួចអស់ហើយចូរអ្នកនាំគ្នាស៊ីហោងអ្នកទាំងបួននោះមិនដឹងខ្លួនសោះជាម្ដង ជឿទន្សាយហោងថា ជាប្រហុកមែនណា ។ នាំគ្នាចល់ស៊ីបាយរវល់គ្រប់គ្នា ខ្លះហៅវ៉ឺអាទន្សាយមកស៊ីឬទេ ។ ទន្សាយឮជាក់ធ្វើជាញ័រញាក់ប្រាប់គេថា ឱមេៗគ្នាគ្រុនស្រៀវណាស់ហោង ។ ចូរអ្នកស៊ីចុះទាំង៤នាក់នោះជាម្ដងកុំចាំអញហោងអញនេះឈឺខ្លាំងណាស់នៃ ។ ភេមាន់អកខ្លាបបួលគ្នាឆាប់ក្រៃស៊ីបាយរួចវៃទាល់ឆ្អែតមិនដឹងខ្លួនសោះ ។ រីឯទន្សាយពុតខិលរាយមាយខូចស្មោះគេស៊ីរួចដោះក្រោកឡើងប្រញាប់ដើរផាង ។ ឈរស្ទែតហើយ ទឹមចង្កេះ ញញឹមក្អេងក្អាងថាវ៉ឺអាឃ្លាង ម្ដេចអា

មកស៊ីអាចម៍អញ ។ ភេមាន់អកខ្លាភ្ញាក់ខ្លួនគ្រប់គ្នាហើយក្ដាញ់ជាទុក្ខទោម្នេញគ្រប់គ្នាទីទៃពេកណា ។ ថាវ៉ិយគ្នាយើងចូរឯងឆាប់ឡើងម្ដីម្ដាដេញវាយប៉ែអាចោរខូចចង្រៃដកទង ។ ម្ដេចអាកុហកអោយយើងស៊ីលាមកជាម្ដង នែវ៉ិយឆាប់ហោងដេញវាយអាចោរនេះណា ។ថាហើយដេញទៅទន្សាយនោះកូវមិញវាចូលព្រៃព្រឹក្សារកពុំឃើញវាឡើយនែ ។ ទាំងអស់ គ្នាដេញមិនទាន់វិលវិញវែ់ៗវិលមកឆាប់ក្រែដល់ហើយអង្គុយជុំគ្នា ។

ទន្សាយនោះនែរត់ ចូលក្នុងព្រៃសោះសា វិលមកវិញណានៅជាមួយគ្នាឯងហោង ។ ភេមាន់ខ្លាអកឃើញទន្សាយមកជាម្ដងរសាយខឹងហោង យកវាជាគ្នាវិញណា ។

បទពំនោល

កាលនោះភេមាន់អកខ្លាទន្សាយនោះណា ច្រូតស្រូវបានសព្វគ្រប់ហោង ។ ហើយមកគិតគ្នាអឹងកង ផ្ញើម្ដេចរួចហោងដឹកស្រូវទៅផ្ទះយើងណា ។ ទន្សាយវាផ្ញើទៅថា មានតែបងខ្លាខ្លួនគាត់នេះធំល្អណាស់ ។គេស្ដាប់ទន្សាយឆ្លើយឆ្លាស់ឆ្លើយថាគួរណាស់ខ្លាគាត់មាឌធំល្អជា ។ សមនឹងអូសស្រូវយើងប្រាកដមិនទេណា ខ្លានោះឥតប្រកែកឡើយ ។ ទើបរករៀបផ្ទុកស្រូវហើយឥតមានសល់ឡើយ ដាក់លើខ្នងខ្លានោះនែ ។ អ្នកខ្លះស្រែកទៅថាវ៉ិយចានក្បានខ្ទីនៅអស់វែ៍កឆ្នាំងនោះណា ។ យកមកដាក់លើខ្នងខ្លាឆាបឡើងម្ដីម្ដាហើយយកដែកភ្លើងមកផង ។ រៀបស្រេចហើយមកដាក់ហោងសព្វគ្រប់ហ្មត់ម៉ង ឥតមានភ្លេចអ្វីឡើយណា ។ កាំបិតកាន់គ្រប់គ្នាកណ្ដៀវផងវាយកមកសៀតក្នុងស្បូវហោង ។ រៀបស្រេចមកគិតគ្នាកងបាននរណាហោងនឹងជិះលើខ្នងបងខ្លា ។ អកឆ្លាស់ឆ្លើយទៅវិញថាអោយទន្សាយវានោះ វាគ្រាន់ជាអ្នកបរ ។ ទន្សាយនោះស្ដាប់ហើយ អកគេអោយអញបរអញខ្ជិលដើរណាស់ហោង ។ ទន្សាយគិតថ្ពោះជាម្ដងលោតឡើងលើខ្នងខ្លានោះបរទៅឯងនែ ។ ទន្សាយបរទៅវែ៍ៗ ឆ្វាយបន្តិចនែហើយយកដែកភ្លើងមកវាយ ។ ឮតែច្រិកៗពព្រាយខ្លាសួរទន្សាយថា វ៉ិយបងទន្សាយហាំ ។ ឮអ្វីច្រិកៗ

សោះសា ទន្សាយឆ្លើយថាចានវារណ្ដំគ្នាវា ។ ខ្លាជឿដើរទៅទៀតណា ទន្សាយនោះវាលូកយកដែកភ្លើងពីខ្នង ។ មកវាយទៀតតែបីដងហើយឆេះជាម្ដងប្រឹងផ្លុំអោយឆេះឆាប់ ។ ឆេះហើយវាដាក់ទៅផ្ទាប់ ខាងស្បូវប្រញាប់ភ្លើងនោះផ្ទួចឆេះឡើងផង ។ ទន្សាយលោតចេញជាម្ដង រត់ខ្ទាញ់ទៅហោងទៅឡើងលើដើមសង្ឃ័រ ។ ផ្សារដោយខ្លួនភិតញញ័រ ឡើងទៅទទ័របេះផ្លែសង្ឃ័រស៊ីហោង ។ ឯខ្លានោះខ្លាំងកន្លង ដល់វាក្ដៅខ្នងរលាស់ខ្ទាត់ខ្ទាយចេញណា ។ ឯខ្នងរលាកក្ដៅផ្សាចាប់ពើតពេកណា ស្រែកឮលួងទាំងព្រៃ ។ ក្នុងចិត្តខឹងណាស់ពេកក្រៃនឹងទន្សាយ នែខំរត់ទាំងឈឺតាមទៅ ។ វាស្រែករលួងពេកកូវខំរត់តាមទៅទាន់ទន្សាយនៅសង្ឃ័រ ។ ផ្សាដោយចិត្តខឹងញញ័រទទីទទ័រថា អើអានៅនេះហើយ ។ អញស៊ីក្បាលអាឲ្យស្ញើយចិត្ត អញខឹង ហើយឥឡូវនេះឯងហោង ។ អាចោរដកទងប៉ែអាអញរកទេណាឥឡូវអញឃើញហើយនែ ។ អញចាប់កាច់អោយក្ស័យជីវិតវែ៍ៗសឹមអញទំពារលេបណា ។ ទន្សាយស្ដាប់ហើយឆ្លើយថា ជេរថាប៉ែអបដកទងចង្រៃចោរលាញ ។ អញ្ជើញអាមកចាប់ទាញអញទៅអម្បាញបើថាខ្លួនអាមិនស្លាប់ ។ ទេពតាលោកចុះមកប្រាប់ឲ្យអញឡើងចាប់បួតស្លឹកសង្ឃ័រស៊ីហោង ។ អញ្ជើញអាមកចាប់លងមិនក្រែងជាម្ដង លោកជាទេពតានោះនែ ។ បើអាមិនមានទុក្ខភ័យលុះដល់ខ្លួនក្ស័យជាងភ្លើងរលាកនោះណា ។ ក្រែងមិនជឿអញលងអាចាប់អញស៊ីជាអាហារអានោះឯងនែ ។ បើមិនមានទុក្ខភ័យស្លាប់ហើយធ្លាក់ពួនរកធ្ងន់ជ្រៅក្ដាត់ណា ។ ខ្លាស្ដាប់ទន្សាយចរចាហាក់មែនដូចជាលោមវាម្ដងនេះឯងនែ ។ ក្សិណនោះឯង ខ្លាស្រដីថានែលេងអ្វីទន្សាយអញចូលលេងផង ។ ទន្សាយស្ដាប់ជាក់ហើយហោងអញនៅជាម្ដង អានឹងមកស៊ីអញណា ។ ខ្លាស្ដាប់ហើយឆ្លើយទេអាអញហ៊ានស្បថណាកុំអោយព្រះប្រោសអញហោង ។ ទន្សាយជឿខ្លាកន្លងថាបើថ្ពោះហោងបងឯងឡើងមកប្រញាប់ ។ បើបងឡើងមកចង់សប្បាយ បងបួតចាប់អំពីគល់ឡើងខ្លាំងក្លា ។

ទន្សាយបង្គាប់នោះណា វាយកបន្លាសង្ឃ័រនោះកោងចុះខ្ទី ។ ទើបឯទន្សាយនោះនែប្រឹងប្រែងជើងដៃលោតចុះទើបខ្លា ឡើងទៅ ។ ទន្សាយរត់ទៅសំពៅ ពានលើ